

Kirkeblad

FOR VÆRØY OG RØST

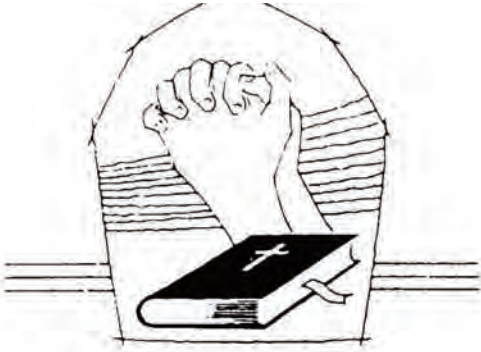

NR. 1

APRIL 2010

54.ÅRG.

Den store gleden

Jeg har skrevet ei bok som heter ”Den doble sorgen”. Det er noen år siden nå, og enda flere år siden jeg opplevde det som boka handler om. Det er ti år siden sønnen vår døde. Livet har gått videre, og jeg har prøvd å forsone meg med det som skjedde. Det har vært en lang og krevende prosess, og mye hardt arbeid. Derfor er jeg et annet sted i dag enn da jeg skrev boka. Tiden leger ikke alle sår, men den hjelper oss til å leve med sårene. Jeg har på nytt kjent glede over livet. Gleden har ikke erstattet sorgen, men den lever side om side med den.

Etter hvert har jeg lekt med tanken om å skrive ei ny bok. Den skulle i så fall hete ”Den doble gleden”. Jeg kom til å nevne det for damene mine ved middagsbordet en dag, og da kom det troskyldig fra vår

datter: ”Mener du meg og mamma?!” Det kom så spontant og ekte. Og jeg svarte: ”Ja, det mener jeg. Det også.” Når den doble sorgen handlet om de to som døde, så må jo den doble gleden handle om de to som lever. Denne gleden kjennes enda dypere og sterkere mot en mørk bakgrunn – akkurat som gleden over vårsola kjennes sterkere etter å ha gjennomlevd mørketida. Mørketid og midnattsol er kontraster som utfyller hverandre for en nordlending. Sorgen er livets mørketid, men etterpå kommer ofte en periode der lys og glede dominerer. Det er der jeg finner meg nå.

Det handler om å leve med doble følelser samtidig, og stadig veksle mellom Sorgens og Gledens rom. Det gjør jeg til stadighet – både privat og i jobben. Jeg må ikke oppholde meg for lenge om gangen i Sorgens rom, for da blir jeg bare tung og trist. Da er det godt å komme inn i Gledens rom, og være der ei stund. Jeg skulle ønske at jeg kunne være der bestandig. Men da ville gleden bli redusert til noe selvfølgelig og overfladisk, tror jeg. Gleden blir derimot dypere og mer innholdsfylt når jeg stadig beveger meg mellom Gledens og Sorgens rom.

Den gleden som jeg kjenner på, er gleden over selve livet. Begynne et nytt år, stå opp til en ny dag, spise frokost, gå til et meningsfylt arbeid, ta en skitur i marka,

være sammen med mennesker som betyr mye for meg... Jeg blir stadig mer glad i den vanlige hverdagen. I tillegg kjenner jeg på gleden over å være et Guds barn. Den store danske læremester Grundtvig sier det slik, og dette har jeg gjort til mitt livsmotto: "Menneske først, og kristen så." Til sammen blir det en dobbel glede.

Jeg blir stadig overbevist om at vi mennesker har mer til felles enn det som skiller oss. Det som konstituerer oss som mennesker, er evnen til å tenke, føle og kommunisere med hverandre. Dette er mitt utgangspunkt i mitt møte med andre mennesker. I den forstand er jeg en ekte humanist. Jeg tror på mennesket, og på menneskets evne til å gjøre godt. Jeg gleder meg over alt det vakre og skjønne i livet – naturopplevelser, kulturuttrykk og møte med andre mennesker. Jeg kan kjenne på en dyp glede over å få være et levende menneske.

Men jeg er ikke bare en humanist. Jeg er også en troende, eller en kristen. Livet mitt står i en stor sammenheng. Jeg tror at jeg er skapt av en Gud som elsker meg. Denne opplevelsen av å leve som et elsket barn under en åpen himmel gir meg både tilhørighet og glede.

Det har ikke alltid vært sånn. Jeg opplevde en periode i livet mitt at Gud ble borte, og etterlot seg et stort tomrom og en dyp sorg. Jeg innstilte meg på et liv uten Gud, som så mange andre – men jeg

fikk det ikke helt til. Denne perioden varte heldigvis ikke så lenge, for den var svært smertefull. Hva som skjedde – om det var Gud som fant meg igjen, eller det var jeg som fant Gud, eller om han hadde vært der hele tiden uten at jeg så ham – det er det for liten plass til å skrive om her. Men etter denne krisen har jeg fått en dypere tro, og en sterkere glede over å være troende.

Jeg har flere gode venner som ikke tror på Gud, og som lever et godt liv uten noen religiøs dimensjon. Jeg har stor respekt for dem, og vi kan møtes i alt som er sant menneskelig – fra tverrfaglig samarbeid i jobben til isbading på fritida. Jeg opplever også at de respekterer meg for mitt kristne livssyn. Disse to sidene ved livet – det menneskelige og det åndelige, er vevd inn i hverandre hos meg. Det er like naturlig for meg å glede meg over en deilig skitur på vinterfjellet, som det er å takke min Skaper for alt det vakre som jeg er omgitt av. Det er i dette landskapet jeg befinner meg nå, og jeg gleder meg over det. Det er en dobbel glede.

Om det blir noen bok av det, vet jeg ikke. Men det er i hvert fall en god måte å starte et nytt år på.

*Odd J. Eidner
For tiden prest på Værøy*

Margot Johanna Jensen

Tove Andreassen

Jeg sitter i Nesset heime hos Margot og hører henne fortelle om sitt liv på Røst. På veggen har hun hengende et vers innrammet i fin ramme. Det forteller egentlig alt om henne, hennes tro og liv.: ”Gårdagen er forbi. Morgendagen har ingen sett. I dag hjelper Herren.”

Hvem skulle tro at denne flotte damen som husker og forteller fra sitt liv og synger med en klokkeklar, fin stemme snart runder 88 år.

Margot er født 3.februar 1922. Hun vokste opp på Vangen (Vajna) sammen med familien. Ungdomstiden husker hun som ei veldig koselig tid. De unge gikk ofte langs veien, fra Nesset til Tyvsøya og sang. Det var et veldig godt miljø blant de unge.

Margot har vært en kristen hele sitt liv og minnes hvor trivelig det var da Frelsesarmeen hadde samlinger og møter i Reiertsalen på Brygga, datidens Fiskarheim. Gjennom hele vinteren bodde Frelsesarmeen hos Reiert i huset ved siden av. Det var sorg når de dro igjen etter vinteren.

Hun forteller mye fra den tiden og om hyggelige ting både små og store gjorde sammen.

Sang og sangleker hadde, da som nå, stor plass på disse sammenkomstene.

På barnemøtene underholdt ungene med sang: ”Små mammaer er vi, åh, ja... Noen sang om at de skulle bake brød og gjorde bevegelser for dette.

Hun husker også da Edly og Torline sto med kors og leste opp vers som de hang på korset etterpå. Hun selv og Idar på Vangen sang.

Margot forteller så levende at en skulle tro det var i går dette skjedde.

En dag kom Hildal Greger til henne og spurte om hun kunne tenke seg å ha barnemøter og søndagsskole i kirka. Dette ble hun veldig glad for. Jesus betydde mye for henne allerede da så det ville hun gjerne gjøre.

Ungene var snille og greie, sier hun. Hun gikk tidlig til kirken før møtene og la i ovnene slik at det ble varmt til ungene kom. Vi er mange som har hatt gleden av å gå på Søndagsskole hos Margot. Hun lærte oss sanger, ”Gå opp på solskinnsberget” og mye mer. Barnemøtene var preget av fortellinger fra bibelen, sanger og bønn. Margot hadde en ro og trygghet over seg som var helt spesiell. Hun holdt på i mange år før hun sluttet med søndagsskole i kirka og ble Pinsevevenn. Da fortsatte hun med

Margot har hatt et rikt liv der Guds budskap alltid har hatt stor betydning.

Foto: Tove Andreassen

barnemøter på pinsehuset, Klippen.

Det var ikke bare i kirka og i Reiertsalen det ble holdt møter. Margot minnes også barnemøtene i Nord-stua heime hos Petra Stamnes. De lånte benker på ungdomshuset for å ha nok sitteplasser til barnemøtene.

Om vinteren flytta hun på Glea for å

være kokke for mannen, Arne og fra denne tiden har hun også mange gode minner. Her nevner hun mange ting og folk som har hatt betydning for henne opp igjennom årene.

Margot har hatt et rikt liv der ”ordet”, Guds budskap, alltid har hatt stor betydning for henne. Det har preget hele hennes liv og væremåte.

Hun prøver, etter beste evne, å hjelpe når noen trenger trøst.

I mange begravelser har vi fått høre henne synge, ”Der roser aldri dør” eller ”I himlen er det mange ting...”.

Takk Margot for alt du har gjort gjennom mange år. Livet handler om ”Å sette spor.”

Du har satt gode spor etter deg hos mange.

Dette er Røst

av

Albert Andersen, 6080 Gurskøy
Utflyttet Røstværing for 65 år siden

Langt vest der havet og himmelen møtes, ligger et sted der jeg fødtes engang.
Og som en hilsen til alle som bor der gis vinden og havet en skjønn vuggesang.
Ute på holmer og skjær midt på sommeren, blomster jeg plukket til måkenes skrik.
Hele naturen meg fanget og bandt meg. Dette er Røst og jeg husker det slik.

Lite og flatklemt det flyter der ute, trosser hver bølge og storm gang på gang.
Kryper litt sammen mot snøstorm og kulde mens det bevarer sin nynnende sang.
Det har gitt husly til gamle og unge, trykker dem inntil sitt skumkledte bryst.
Alltid det ligger der, ensomt, men rolig. Røst, som en del av vår langstrakte kyst.

Vil du få se en natur uten like, reis da med båt eller fly ut til Røst.
Opplev og se at der ligger et rike, flomlyst av solen som stiger i øst.
Fugler som skriker og kurrer i fjellet, fisken som spretter på grunner omkring.
Alt gjør at du føler deg liksom fortrollet, det hviler mystikk som en usynlig ring.

Etter en høst og en vinter med mørke går det mot vår og en sommer på ny.
Alt i naturen det ånder av spenning, livet det våkner med sol over sky.
Folket får livsmot for sommeren kommer, sommer med sol og de føler seg rik.
Midnattssol gløder, den stråler og varmer, dette er Røst, for jeg husker det slik.

Vi husker så lite

Dag Sørli

Mai er måneden for de store ord om frihet og fred. Men hendelsene både i 1814 og 1945 hører historien til. Vi glemmer så lett at frihet og fred koster –

og at det er noen som har betalt prisen for oss.

Etter krigen ble det reist en frihetsstøtte ved kirka på Værøy – slik det ble gjort i alle kirkesogn. Ett eneste navn er hogd inn i steinen – Bjarne Zahl Johansen, Måstad.

Bjarne – i likhet med så alt for mange nordmenn i uniform, ga sitt liv for vår frihet.

Det er nå 70 år siden den tyske krigsmaskinen rullet inn over et uforberedt Norge. I likhet med mange andre var Bjarne kalt inn til nøytralitetsvakt. Bjarne tjenestegjorde i Narvik.

I dag er det ikke mange som vet mye om Bjarne, en ungdom på starten av livet. Et liv som ble alt for kort. Det er på tide å samle trådene.

Måstad

Bjarne ble født i 1915 og var sønn sv Marie og Albert Johansen i Måstad. Den gangen var Måstad et livskraftig samfunn

Det er ikke mange bilder av Bjarne Zahl Johansen. Dette bildet har vi fått låne av Beate Rita Jonassen

med skole, butikk og et aktivt foreningsliv. Folk klarte seg bra, de hadde fisken i havet og fuglen i fjellet. Men også i Måstad var det forskjell på folk. Øverst på rangstigen sto handelsmannen, han Petter Kristensen. Nederst sto de såkalte "strandsitterne". De eide ikke jord i Måstad, og hadde dermed heller ingen rettigheter verken i fuglefjellet eller slåttmarka. De hadde heller ikke rett til å ha utgangere i fjellet, men det ordnet seg som oftest, for alle forsto at man måtte dele godene hvis Måstadsamfunnet skulle fungere.

Albert og Marie tilhørte en slags middelklasse i bygda. Marie var datter av handelsmann Petter. Albert og Marie hadde hus og dyr, men ikke jord. Albert, i likhet med så mange andre måstinger, var derfor nødt til å drive slåtte der ingen andre så det likt – og det hendte de måtte dra til yttersida av Lofoten eller til Bodøtraktene for å høste vinterforet til dyrene. Det var derfor ikke jordisk rikdom som preget Bjarnes barndomshjem.

Bjarne

- Jeg husker Bjarne som en omgjengelig, snill og arbeidsom gutt, kan Marit Nikolaisen (87) fortelle. Marits mor hadde tatt med seg ungene og flyttet fra Kvalnes til barndomshjemmet i Måstad da mannen dro til Amerika. Marit vokste dermed opp i "bestefarhuset" – og bestefaren var ingen ringere enn handels-

mann Petter. Petter var også bestefaren til Bjarne, de bodde bare få meter fra hverandre. - Jeg husker spesielt jula når vi alle var samlet i Pettergården. I Pettergården hadde vi juletre – det var ikke mange som hadde juletre i Måstad den gangen. Så gikk vi rundt treet og sang de gamle sangene. Bjarne var alltid med og gledet seg stort til disse dagene – hjemme hos ham så de seg ikke råd til noe juletre.

En drøm

Albert hadde flyttet fra Borge til Måstad. Han var fisker, og så snart guttene var blitt så store at de kunne gjøre nytte for seg, ble de tatt med på havet. Å drive havet var også den største drømmen både for Bjarne og den yngre broren Magnus. Men de hadde en drøm til, og det var at de en dag skulle bli skipper på egen skute. De spinket og sparte og la til side det de kunne. Slik ble ører til kroner. En dag kom en frakteskøyte opp Vågen med en ny skøyte på slep. Den nye skøyta var på 30 fot. En hendig mann fikk montert Brunvollmotoren i skøyta som betegnende nok fikk navnet "Vesla".

Drømmen til guttene fra Måstad var gått i oppfyllelse!

Nøytralitetsvakt

Så en dag kommer det et brev til Bjarne. Brevet er forsynt med offentlig stempel og frimerke. Innkalt til nøytralitetsvakt. Det er krig i Europa, men de fleste regnet

fortsatt med at Norge også denne gangen ville forbli nøytralt. Da Bjarne går om bord i lokalbåten for å gjøre sin plikt, skotter han oppover Sørlandsvågen. Der ligger "Vesla", ny og velstelt og speiler seg i den blankstille vågen. Denne vinteren skulle han og Magnus for første gang drive vinterfiske fra egen skøyte. Han gledet seg allerede..

Krigen

Det blir noe mer enn nøytralitetsvakt denne våren. I april er Norge i krig – og Narvik blir en av de mest dramatiske krigsskueplassene her nord.

Sammen med kompaniet trekker Bjarne opp i fjellene. De finner en hytte som de tar som hovedkvarter. De er i hytta da et tysk fly kommer i lav høyde, tar en stor sving over området før de slipper sin dødbringende bombelast. Noen av ungdommen har kommet seg i sikkerhet, men ikke Bjarne. Her på Narvikfjellet ender Bjarne sitt liv. Vi er kommet til den siste dagen i mai 1940.

Tragedien

Ryktet om det som hadde skjedd i Narvik og med Bjarne, når snart Værøy. Men det

Bestefar Petter Kristensen utenfor kirka ved minnestøtta over Bjarne Zahl Johansen. Den lille gutten til venstre er "Litj-Bjarne". Bjarne Zahl Johansen blir onkelen hans.

Bildet har vi lånt av Beate R. Jonassen

går fortsatt noen dager ut i juni før den offisielle meldingen kommer til lensmannen. Nå er det lensmannens lodd å bringe den tragiske beskjeden videre til Bjarnes foreldre i Måstad. I stedet for å dra over vika til bygda, valgte han å gi meldingen over telefon. Men i Måstad er den nærmeste telefonen i huset til Peder Røstgård. Det blir derfor Peder og kona Berte som må gå den tunge veien over til naboene med dødsbudskapet. Men folket i Måstad hadde allerede en anelse om at noe hadde skjedd. Noen karer hadde vært på Sørland. Der hadde de hørt rykter...

- Det er som det legger seg et tungt mørke over Måstad, forteller Marit. Det

er et lite samfunn, vi er alle naboer, slekt eller venner. Bjarnes skjebne gikk hardt inn på oss alle, men verst var det for den nærmeste familien. Onkel Albert var en mann av få ord. Han gråt da han fikk beskjeden. Etter hvert ble han helt taus. Tante Maries ansikt var i lang tid rødt og opphovnet av mange tårer og mangel på søvn...

Sluttord

Etter krigen kommer det på nytt en brun konvolutt med offentlig stempel og frimerke til Måstad. Innholdet er et diplom og en medalje. "Norge takker Deg for Din innsats i Frihetskappen". Undertegnet Haakon R.

Du vil finne flere bilder på www.kirkeblad.no

Foreldrene tok vare på diplommet og medaljen som et minne etter Bjarne. Da de gikk bort, var minnet i ferd med å havne i søpla, men ble reddet i siste liten. Nå skal det få sin faste plass – til minne om Bjarne Zahl Johansen.

Foto: Dag Sørli

Røstværing og pirater

Rune Kr. Ellingsen

PHUKET: Jeg og trauste Underveis er i ferd med å gjøre klar for å seile siste distanse over det Indiske hav og inn i Adenbukta, den såkalte "Pirat-alleen". I Phuket fikk jeg sågar kaffebesøk fra Røst!

De siste årene har hundrevis av skip blitt angrepet av somaliske pirater i Adenbukta. Per februar 2010 sitter mer enn 1500 mennesker fra over 20 land i

fangenskap i Somalia, i påvente av at noen skal betale løsepenger for dem.

Konvoi

I år har også det Indiske hav vært åsted for mange kapringer, og piratene opererer mange hundre mil fra land, på distanser som tilsvarer Røst – Jan Mayen. Selv ser jeg for meg at jeg seiler via Maldivene, som jeg gleder meg enormt til å oppleve, til Salalah i Oman. Der skal jeg

Ferden gjennom det 400 mil lange Malakkastredet var spennende, gjennom en av verdens mest trafikkerte farleder og med masse fiskebåter om nettene. På det meste talte jeg femti stykker på en gang! Her er en drektig skøyte fra Malaysia som kom opp på siden av meg, mens mannskapet vinket, smilte og fotograferte.

(Foto: underveis.net)

Mens jeg lå i Phuket og klargjorde båten, kom det kjentfolk på besøk ombord! Sambygdinger Toril og Jan Jørgensen, Irene og Oddleif Torsteinsen fra Røst hadde med kaker og spanderte middag på en lurvete jordomseiler.

provisianere og slappe av litt, for så å seile konvoi sammen med en håndfull andre seilbåter som skal samme vei. Distansen fra Salalah til Aden i Yemen kalles "Pirate Alley" siden det er der de fleste piratangrepene har forekommet. Distansen er på rundt 550 sjømil, og skips-trafikken er enorm. En stor internasjonal marinestyrke patruljerer i området, men å lete etter pirater i små åpne båter i disse farvannene er som å lete etter den berømte nåla i høystakken. Heldigvis gjelder dette også motsatt vei, og jeg satser på at jeg og vesle Underveis skal

være så små og kjappe at vi ikke blir oppdaget på vår ferd. Om natten vil jeg om nødvendig vurdere å gå med slukte signaler for å unngå å vekke oppmerksomhet.

Rødehavet

Etter Adenbukta venter Rødehavet, et av de mest spennende områdene på hele turen min, og som jeg gleder meg veldig til. Både Massawa i Eritrea og Port Suakin i Sudan er solid utenfor allfarvei, og på flere av disse stedene finnes det nesten ingen infrastruktur, veier eller

noenting. Det blir å ligge på anker om nettene, akkurat som i Stillehavet! Store deler av Rødehavet preges av motvind, forræderiske korallrev og notorisk dårlige sjøkart, så det blir spennende og krevende fremover. Men idet jeg når Afrika, er også en milepæl nådd. Sist Underveis var i Afrika, var i vinteren 2007, da vi besøkte Marokko og

Kanariøyene. Jeg vil med dette få ønske alle menighetsbladets lesere en velsignet vår.

For de av menighetsbladets lesere som har lyst til lese mer om seilasen min, er det bare å klikke seg inn på nettsidene mine på www.underveis.net

For den gode sak

Magnus Eilertsen

Ragnhild Olaussen (82) er Værøy Fiskarkvinnelags dyktige loddselger. Pengene laget samler inn, går til gode lokale formål, understreker Ragnhild. Det gir inspirasjon.

Foto: Magnus Eilertsen

Fiskarkvinnelaget på Værøy huser mange ildsjeler. En av dem er 82 år gamle Ragnhild Olaussen. I en årrekke har hun solgt lodd til inntekt for Fiskarkvinnelaget – foreningen som samler inn penger til gode formål på Værøy. Hver høst avholder Værøy Fiskarkvinnelag sin årlige basar der vinnerlodd blir trukket og premier delt ut. Alt overskudd fra loddsalget brukes til lokale tiltak.

– Jeg synes det er givende og artig å være med i Fiskarkvinnelaget og en av oppgavene mine i laget er å selge lodd. Siden det i dag ikke er så mange andre som orker å gå rundt med loddbøker, blir det til at jeg gjør det, sier Ragnhild Olaussen. Noen ganger går jeg fra dør til dør og selger lodd, andre ganger sitter jeg stasjonert på butikken med loddboka, smiler den erfarne loddselgeren.

Ragnhild Olaussen kommer opprinnelig fra Buksnes, men høsten 1947 kom hun til Værøy. Året etter ble hun gift med en Værøyværing, Eilif Olaussen. Han var fisker, og da ble det etter hvert helt naturlig for Ragnhild å bli medlem av Fiskarkvinnelaget. Hun legger ikke skjul på at hun har trivdes godt på Værøy fra første dag.

Sjøl om Ragnhild nå nærmer seg 83 år,

har hun ikke planer om å legge loddselginga helt på hylle ennå. Og hun er nøye med å understreke at Værøyværingene har vært gode til å støtte opp om loddsalget.

– Folk er flinke til å kjøpe lodd, det må jeg si. Så får jeg bare håpe at folk ikke går lei loddselginga – pengene går som kjent til gode formål her på Værøy, sier Ragnhild med et lite glimt i øyet.

Musikkbinge på Røst

Tor Arne Andreassen

For ca. 1 år siden fikk kulturkontoret tilbud fra Musikkutstysordningen om et komplett øvingslokale for lokale musikere og popband. Det var øremerkede midler fra starten som skulle gå til dette prosjektet som går ut på å utplassere musikkbinge rundt om i alle landets kommuner. Meningen er at musikkbingen skal gi musikkinteressert samme løft som ballbingene har gitt til fotballinteresserte.

Musikkbingen er spesiallaget for bruk til musikk, er lydisolert og er på 32 m² (4m x 8 m). Musikkbingen er utstyrt med komplett musikkanlegg som består av sanganlegg, forsterkere, mikser, mikrofoner og el-piano. Gitarer og lignende må musikerne holde selv. Totale

kostnader for musikkbingen med utstyr ble på ca. kr.400 000,- hvor av ca. kr. 220 000,- ble gitt som tilskudd fra Musikkutstysordningen. Resten ble dekket av kommunen over midler til rusforebyggende arbeid.

Musikkbingen gir flere muligheter. Den skal være åpen for alle musikere i alle aldre som har behov for et øvingslokale.

Idretten har de siste årene fått ganske mange tilbud på Røst med ballbinge og Querinihallen så nå var det på tide å satse på tilbud til musikkinteresserte røstungdommer sier enhetsleder for kultur og idrett.

Hilsen til prestegjeldet

Alle medieaktører av betydning har egne korrespondenter som rapporterer fra den store, vide verden, så også Kirkebladet på Røst og Værøy. Det er nå omlag 1 ½ år siden vi flyttet fra Røst, og redaksjonen har spurt om vi kan bringe litt nytt om vår tilværelse.

Den første tiden i Oslo ble, for å være helt ærlig, ganske tung for oss. Det var stor overgang å flytte fra Røst tilbake til Oslo. Det meste er annerledes her. Vi hadde fått Røst-pulsen i kroppen, og den er en helt annen enn Oslo-pulsen! Det er deilig med nærhet til familien, kulturtilbud, kaféliv og alt dette som storbyen byr på, men baksiden er stress, kø og kaos. Det er vanskelig å få i pose og sekk.

Maria Simone begynte i ny barnehage. På Røst pleide hun å spørre etter barnehagen i helgene, og vi så tydelig at hun hadde det helt strålende sammen med personalet og de andre barna. Nå sa hun "ikke barnehagen" når vi nærmet oss. Det var ikke lett for noen av oss. Men det gikk seg til etter hvert. Røst-dialekten hennes forsvant dessverre ganske raskt, men hun klarer å herme nord-norsk ganske bra. Og måsen sier fortsatt "kaja, kaja" som på Røst, og det heter fortsatt "å lalle", som hun lærte i barnehagen på Røst. Vi feiret Marias 3-årsdag i julen, og vi synes at

hun har blitt veldig stor. Selv om vi har forsøkt å gi henne biler og kjøpe klær i grønt og blått, har hun skåret igjennom og erklært rosa som den ultimate fargen (sukk). Hun elsker å kle seg i kjoler og synes at ytterklær er no' herk. Etter jul har hun begynt på dansekurs for barn og drømmer om å være ballerina. Hun er ei glad og utadvendt jente som gir oss uendelig mye glede.

Thomas jobber som prest i Røa og Sørkedalen kirker. Overgangen fra Røst til Røa og Sørkedalen ble stor for ham. Det handler om mye større arbeidsmengde og tidspress i jobben. Den første uka i jobben hadde han like mange begravelser som hele fjoråret på Røst. Det sier en del. Thomas savner å være prest på Røst. Han savner nærheten til folk og han savner å ha tid til å kunne jobbe skikkelig med hver oppgave.

Ragnhild jobber ved Øraker skole og underviser i norsk, RLE og fransk på 10. trinn. Hun trives veldig godt med både kolleger og elever. Det er imidlertid helt klart at det er en fordel å ha 8-10 elever i klassen som på Røst. Det gir fantastiske muligheter for kontakt med og tilpasset opplæring for hver enkelt elev. Nå har hun 60 elever fordelt på to klasser, og rettbunkene er enorme. Parallelt med 100% jobb studerer hun ved Universitetet i Oslo.

Thomas, Ragnhild og Maria Simone har ikke glemt Røst.

Den største nyheten for oss som familie, er imidlertid at vi skal bli flere. Hvis alt går som det skal, får vi en liten datter i mai. Det gleder vi oss fryktelig til! Det skal bli spennende å se hvem vi blir tildelt denne gangen.

Vi hadde stor glede av å se igjen gamle kjente på Røst i sommer. Thomas har også vært tilbake to år på rad for å delta på den tradisjonsrike julekonserten. Vi

har et sterkt ønske om å holde kontakten. I sommer blir det nok ingen tur til Røst på grunn av familieførøkelsen, men vi kommer igjen! I mellomtiden må dere gjerne stikke innom hvis dere er i Oslo, og slå gjerne på tråden. Det er så hyggelig å høre fra dere!

Varme klemmer og de beste ønsker for hver enkelt og for hele Røst-samfunnet fra Maria Simone, Thomas og Ragnhild.

Nordlandsgårdens hemmelighet

Dag Sørli

Ut mot storhavet – under den ruvende Nordlandsnupen – ligger grenda Nordland på Værøy. I dag bor det ikke så mange mennesker på kirkestedet Nordland. I tidligere tider hadde bygda et langt høyere folketall, men alle folketellingene viser likevel at det alltid har bodd flest folk på sørsida av øya – på Sørland. Men folketellingene går ikke så mange hundre år tilbake i tid. Noe må ha skjedd en gang for lenge siden, for det er nok en god grunn som gjorde at Nordland ble valgt som kirkested for Værøy.

Jordbruk

Fiske har alltid vært den viktigste næringsveien på Værøy. Men folk var like avhengig av grøden fra jorda som av grøden fra havet. I så måte egnet sandjorda på Nordland seg bedre til jordbruksformål enn den tunge myrjorda på sørsida. Rundt 1770 hadde prestegården på Nordland en buskap på ikke mindre enn 16 kyr, og med 95 sauer på fjellbeite gjorde dette prestegården til en storgård. Hvordan det var for de andre oppsitterne på Nordland, vet vi ikke. Men fjellet, holmer og øyer var godt beiteland den gang som nå. Fuglefangst og jakt på sel var også en naturlig del av næringsgrunn-

laget for folket på Nordland.

Temperaturen

Dagens snakk om ”global oppvarming” er gammelt nytt. For 7-800 år siden var det langt varmere enn i dag.

De siste årene har innsiget av skrei stoppet opp ved Røst. Slik ”stopp” har det tydeligvis også vært i tidligere tider. I 1592 skriver fogden Erik Hansøn Schønnebøl at ”all den torsken som i dag søker til Skrova, i tidligere tider søkte til Værøy og Røst”. For riktig å understreke påstanden, forteller han at på Værøy og Røst var det så rike handelsmenn at ”de hadde hus med skorsteiner”.

I dag foregår som kjent mye av Lofotfisket på yttersida – på Moskenesgrunnen. Forskerne mener det har noe med havtemperaturen å gjøre. Slike temperaturforandringer har det tydeligvis vært også i gamle dager. I så fall lå Nordland spesielt gunstig til for fiskeriene som foregikk på yttersida.

Rikdom

Det er gjort en rekke gravfunn fra vikingtid som forteller at det ikke var

Bebyggelsen ligger på den lille strandvollen mellom storhavet og Nordlandsnupen. Dette er det gamle kirkestedet på Værøy. Mange har lurt på hvorfor kirka ble plassert på Nordland. Men som det meste har også det sin naturlige forklaring. Vi har valgt et bilde fra 1953 med mange spennende detaljer. Det er ingen trær rundt den hvitmalte kirka. Ser du nøye etter vil du se at de holder på å bygge den nye veien – den gamle veien som går gjennom den gamle Nordlandsgården ligger fortsatt intakt.

Foto: Widerøes flyveselskap

fattigfolk som bodde på Værøy. En bronsespenne er blant de fineste som er funnet i Nord-Norge. Også andre funn vitner om rikdom og at folket på Værøy hadde kontakt både med andre regioner og land. De fleste funn er gjort på Nordland. Nordland har altså vært et viktig

sted lenge før kristen tid – muligens var mye av bosettingen på Værøy i riktig gammel tid nettopp her på nordsida.

Kristen tid

Historiebøkene slår fast at Norge ble et kristent land etter slaget på Stiklestad i

Sammenlikner vi dagens situasjon med dette bildet fra 1962, ser vi klart de store forandringene som har skjedd her på Nordland.

Foto: Widerøes flyveselskap

1030. Men så bokstavelig skal man neppe ta påstanden, for både Tore Hund fra Bjarkøy og Hårek fra Tjøtta kjempet for de gamle guder og mot Olav den hellige og Kvitekrist ved slaget på Stiklestad. Kristendommen møtte tydeligvis mye motbør i nord – men rundt 11-1200-tallet er det sannsynlig at den første kirke ble bygd på Værøy - og da ble Nordland valgt som kirkested. Det finnes nemlig

ingen kilder eller funn som kan gi grunnlag til av vi skal tro at kirka på Værøy har stått noe annet sted enn nettopp på Nordland.

Rikt fiske – god jord

Prestegården på Værøy var skyldsatt til 8 vog fiskes landskyld. Det var like mye som resten av Nordlandsgrenda, og dobbelt så mye som Hadsel prestegård som

Båter i fjæra på Nordland. Bildet er malt av A. C. Tidemann rundt 1885. Så lenge fisket ble drevet med denne typen båter, var det gode havneforhold på Nordland. Det skulle endre seg da motoren kom.

nok var en bedre jordbruksgård enn prestegården på Værøy. Hele Måstadgrenda med sine 8 oppsittere var for øvrig skyldsatt til 3 vog.

Vi snakker her om skatt, men hvis vi betrakter det som en verditakst, gir det en viss pekepinn om verdien av eiendommene på Værøy. Jorda på prestegården alene ga ikke grunnlag for en slik høy verditakst, altså måtte fiskeriene bidra med store verdier – slik Schönnebøl skriver om.

Skiftende tider

Tidene skifter – klimaet likeså. Kirkestedet var fortsatt Nordland. Først på 1930-tallet blir det reist spørsmål om Sørland som nytt kirkested. Begrunnelsen var at kirkebygget hadde behov for en så stor og kostbar reparasjon at man kunne

være tjent med å bygge en ny kirke. Siden det beste fisket foregikk på innersida av Værøy, de fleste bodde på sørsida av øye, båtene var blitt større, hadde fått motor og krevde dypere havn med kaier, var det også rimelig at kirka ble plassert her. Det var på tide at kirka fulgte etter folket. I 1939 får Værøy sin nye kirke – på Sørland.

Konklusjon

Etter at Norge ble et kristent land, har kirka vært den viktigste maktfaktoren i landet. Det gjaldt selvsagt åndelig, men også verdslig - for kirka har alltid hatt sans både for rikdom og makt. Når brikkene litt etter litt faller på plass, forstår vi at det ikke var uten grunn at Nordland ble valgt som kirkested for Værøy selv om det i dag virker ulogisk å legge kirka på nordsida av øya.

Lite å hente i Oslo

Arnfinn Ellingsen

Som nevnt i forrige utgave av Røstnytt, var en delegasjon på fem fra Nordland 12.januar i møte med Nordlandsbenken på Stortinget for å diskutere mulighetene for større statstilskudd enn 33 millioner til ny strømkabel mellom Mølnarodden og Værøy. Delegasjonen tok en forholdsvis grundig gjennomgang av hele kabelprosjektet for å sikre at alle sitter med det samme kunnskapsgrunnlaget.

Kostnadene med kabel og utlegging mellom Mølnarodden og Værøy vil beløpe

seg til 140 – 160 millioner kroner. I tillegg til de 33. millioner fra staten har fylkeskommunen vedtatt å støtte kabelen med 13 millioner. Det betyr at vel 100 millioner må dekkes av annen finansiering for å komme i mål.

På direkte spørsmål om det er sannsynlig at staten vil gå inn med mer penger enten i revidert budsjett til våren eller i budsjettet for 2011, ble det gitt følgende svar fra regjeringspartiene: Ingenting er i utgangspunktet umulig, men sannsyn-

Sommeren 2009 ble det strukket ny sjøkabel mellom Røst og Værøy. Men strømkabelen mellom Moskenes og Værøy har for liten kapasitet – og det begrenser all utvikling både på Røst og Værøy.

Foto: Dag Sørli

ligheten er liten for ny bevilgning på et senere tidspunkt. Begrunnelsen var at det alltid er mange som er ute etter statens penger i så mange sammenhenger. Det innebærer at det ikke vil bli brukt mer penger og tid på å få ut mer statlige midler fra verken kommunene, Lofotrådet, Fylkesrådet eller Lofotkraft.

Vår mulighet ligger i at Lofotkraft tar denne tunge bevilgningssaken på egen kappe. Disse vel 100 millionene kommer i tillegg til de allerede 90 investerte millionene på Røst og mellom Røst og Værøy.

Jeg tror at styret får seg forelagt en positiv innstilling. Det er underhånden diskutert fram et flertall i Loftkrafts styre for å investere i denne nye kabelen. Økningen av nettleien her vil bli til å leve med, forutsatt at staten stadig bevilger penger til reduksjon av nettleien.

Totalt sett må Lofotkraft investere ca en milliard i linjenettet fram mot 2021. Disse tunge investeringene vil trolig gi en nettleie på rundt 55 øre pr kwh. Så spørres det hva staten vil bidra med for å redusere nettleien i framtida.

Registrering av gravminner

Peter Hagerup skal på oppdrag fra DIS-Norge (Databehandling i slektsforskning) fotografere gravsteinene på Værøy gamle kirkegård. Dette vil skje etter 10. juli 2010.

Værøy kommune vil med denne opplysningen gi alle med slekt og familie gravlagt på kirkegården en mulighet til å stille gravene slik at de tar seg godt ut på bildene, og eventuelt oppgradere gravsteinstekster som har blitt bleket av vær, vind og tidens tann.

50 års konfirmanttreff på Værøy

I år blir 50-års konfirmanttreffet lørdag den 10. og søndag den 11. juli. Alle konfirmanter med ledsagere er velkommen til ei trivelig helg på Værøy.

Programmet blir som vanlig en gudstjeneste i gammelkirka på lørdag med etterfølgende mat og sosialt samvær. På søndag er det gudstjeneste i Nykirka med kirkekaffe. Her er konfirmantene spesielt invitert.

Husk å meld fra til menighetskontoret hvis du vil delta. 760 95 240 eller 93 48 69 07.

Vokste opp i ”borgstua”

Magnus Eilertsen

Elfrid Witsø Johansen ble født i ”borgstua” på prestegården på Nordland, og her bodde hun og familien fram til hun ble 14 år.

Foto: Magnus Eilertsen

En maidag i 1948 ble Elfrid Witzø født. Stedet var Nordland på Væroy, eller nærmere bestemt ”borgstua” ved prestegården. Året før Elfrid kom til, ble faren hennes forpakter på prestegården. Dermed flyttet foreldrene fra Hammeren der de opprinnelig bodde, til ”borgstua”.

Slik var det altså at Elfrid ble født her og tilbrakte sine første leveår vegg i vegg med prestegården.

– Far var altså forpakter, og mor var budeie og stelte fjøset for presten, forteller Elfrid. Den gang var det Einar Sta-

bell Rasmussen som var sogneprest, fortsetter hun. Far drev også fiske, så han var mest hjemme i helgene. I ”borgstua” var det ett rom i første etasje – og det fungerte både som kjøkken og stue. Soverommene var på loftet.

– Det var litt trangt, vi var jo fire mennesker som bodde i ”borgstua”. Broren min og jeg delte rom på loftet, men da jeg var ni år reiste han til sjøs, så da fikk jeg rommet helt for meg sjøl, smiler Elfrid.

Den gang var det verken innlagt vann eller vannklosett i ”borgstua”. Selve pres-tegårdsbygget var imidlertid tilgodesett med både vann, klosett og badekar.

– Jeg husker godt all vannbæringa inn og ut, sier Elfrid. For å si det sånn. Det ble båret noen liter inn og ut der. Jeg kan også minnes at ”borgstua” var en yndet besøks-plass. Det gikk nesten ikke en dag uten at det var folk innom. Før var folk mye flinkere til å gå på besøk til hverandre enn hva tilfellet er i dag.

– Jeg var 14 år da vi flyttet ut av ”borgstua”, til et hus nedenfor veien på Nordland – og det var som å komme til en ny verden. Men jeg har bestandig trivdes her på Nordland på Værøy, og kunne ikke tenkt meg til å bo noen andre steder. Både vintertid og sommertid er like fascinerende her ute på Nordland, avrunder Elfrid Johansen med et smil.

Spennende Røsthistorie

”1432 Da stokkfisken kom til Venezia.” Røst kommune har mottatt et opplag av nevnte bok for salg. Dette er en tegnet historie om Querinis ufrivillige ferd til Røst, oppholdet her og tilbaketuren til Venezia. Illustrasjonene er laget av en ung mann ved navn Paolo Cozzi etter en ide av en ekte Querini, Paolo Querini.

Boka kan du skaffe deg ved å ringe kommunens servicekontor (tlf 760 505000)
Boka koster 150,- kr.

Takk for gavene

*Kirkebladet takker hjerteligst for alle gaver mottatt i perioden fra
01.10.09.-31.12.09.*

Julie Wiktorin	200,00	Margrethe S. Pedersen	200,00	Nora Helgesen	250,00
Jan Erik Wessel	100,00	Tora og O Eiterjord	250,00	Audhild Johansen	100,00
Kåre H Johansen	200,00	R og Tormod Taraldsen	100,00	Turid Justad Berge	200,00
Kari A Volden	200,00	Margaret Andersen	100,00	G. Raanes	250,00
Svein A Jenssen	200,00	John Arvid Antonsen	150,00	Solveig A Holtan	100,00
Sissel S. og Odd R.	200,00	Audhild Marie Hansen	150,00	NN	200,00
John Bognøy	100,00	Evy Barbro Skuttvard	250,00	Steinar Torstensen	200,00
Emil K Johansen	200,00	May-Brit og T Adolfsen	200,00	Brita Elise Dalby	200,00
Kari E. Eidissen	200,00	Gunhild Henningsen	200,00	Gudny og A Waler	200,00
Sonja H Bakken	200,00	Svenn G Antonsen	250,00	Britt og O Jacobsen	300,00
Sigrid og O Nilsen	300,00	Torstein Osa Greger	300,00	Fred Varan	500,00
Anne M og R Brun	300,00	Frida Breivik	100,00	Else Brask	100,00
Lillian Andreassen	200,00	Brynhild Andreassen	200,00	Reidun Pedersen	150,00
Karin Andersen	200,00	Nikka Mjelle	200,00	NN	200,00
Borgny Andreassen	200,00	Kirsten Wasshaug	200,00	Anne S Carlsen	200,00
Astrid Oline Jensen	200,00	Julie Wiktorin	200,00	L og E Pettersen	200,00
Knut Kristiansen	200,00	Anne-M Evensgård	200,00	Sissel og K Eiterjord	200,00
D og Hans W Pedersen	200,00	Berit og Adrian	200,00	Kari Indset	200,00
Ola Albert Torstensen	100,00	Beathe Jenssen	200,00	Liv J Nygård	200,00
Liv og Arne Jakobsen	200,00	Jan M. Johansen	250,00	Rita Evjen	200,00
Ingrid Anna Fosshaug	200,00	Karin K Meyer	300,00	Aud og A Johansen	200,00
Ingebjørg		Sigrund P. Hanssen	100,00	Erling Peters	200,00
L Kristoffersen	200,00	Solveig Pettersen	200,00	Olav P Jørgensen	200,00
May-Lis Seppola	200,00	NN	200,00	Olga G. Korneliussen	200,00
Olav Eliassen	200,00	Signy Wilhelmsen	200,00	Leif Ramvoll	200,00
Marna og		T. Holden	100,00	Svanhild Berg	200,00
Anders Nilsen	200,00	NN	200,00	Leif Grønli	200,00
Arnt Greger Jakobsen	250,00	Solveig Torstensen	200,00	Elsa Christensen	250,00
Else Jakobsen	200,00	John E Torstensen	200,00	Finn Aamodt	200,00
NN	200,00	Augusta Aldersjøen	100,00	Annie Jakobsen	200,00
E. Fjeldheim	200,00	Ingrid Andreassen	100,00	Hilde og Geir Børre	200,00
Snefrid og Svein	200,00	Lilly og H Nilsen	250,00	Birgit Storvik	200,00

Britt og Odd Karlsen	100,00	Liv G. O. Oftedal	300,00	Eva A. Stokkebekk	200,00
Helga Hansen	150,00	Anne-Cathrine Foss	200,00	Berit Brask	100,00
Heidi Kristiansen	200,00	Thore J Kristensen	200,00	Randi Lisbeth Jensen	100,00
Aud og J Andreassen	200,00	Solfrid og G Berntsen	200,00	Ingrid Raanes	200,00
Walter Hansen	200,00	Leif A. Evjen	200,00	Sonja og Roy Hansson	250,00
Svenn Egil Eriksen	200,00	Solveig Sivertsen	100,00	Harald Nilsen	200,00
Thurid Hokland	200,00	Ottar N. Håndstad	200,00	NN	100,00
Magne Bratfoss	300,00	Johanne A. Hanssen	200,00	Jorunn Lund Olsen	300,00
Anna og Odd Hansen	200,00	Nancy F. Fagertun	150,00	Tora Adolfsen	150,00
Arne Otto Bensvik	200,00	Herleif G. Røstgård	150,00	Terje Oprann	150,00
Karin og Alf Pettersen	200,00	Irene Lovise Johansen	300,00	Solveig Johansen	200,00
Åse Helene Kvalnes	100,00	Kåre Østensen	200,00	Elin Pettersen	250,00
Torbjørn		Frid Allnor	200,00	Terje Arnesen	200,00
K. Buschmann	150,00	Gunhild Eliassen	100,00	Elin Pedersen	200,00
NN	200,00	Gerd Søreng	100,00	A og Monrad Andresen	200,00
Mary Nilsen	200,00	Kari Nergård	200,00	Oddvar Strømnes	150,00
Karin Anna Eilertsen	200,00	Birgit og Arvid Fløan	200,00	Ivar Johansen	150,00
Oddny Karlsen	100,00	Kent Gunnar Johansen	200,00	Petra Pedersen	100,00
Solveig Sivertsen	100,00	Rita Jenssen Øines	200,00	Johanne J. Meisler	150,00
Gunnhild Eliassen	100,00	Ellinor Jensen	200,00	Arnt G. Jakobsen	250,00
Valter Nilsen	200,00	Eva S Thomassen	100,00	NN	200,00
Åsbjörg G Økland	200,00	Oluf L. Torsteinsen	100,00	Hjertelig takk for alle gaver	
G og Perry Gidske	200,00	B og Jarle Andreassen	200,00	til Kirkebladet som i pe-	
Erna Torstensen	100,00	NN	100,00	rioden fra 1. oktober til 31.	
NN	100,00	NN	200,00	desember 2009 beløper	
NN	200,00	Raymond Jenssen	200,00	seg til kr 31.700.	

Mange lesere

Vi vet ikke eksakt hvor mange som leser Kirkebladet, men vi vet at bladet sendes til samtlige husstander på Værøy og Røst – det er 547 i tallet. I tillegg sendes bladet til 643 utflyttede øyværingar. Av disse er 24 bosatt i utlandet – de fleste i Sverige, men også en del i USA.

Gudstjenesteliste for Røst menighet april-juli 2010

APRIL:

02/04: Langfredagsgudstjeneste
03/04: Påskenattgudstjeneste
04/04: 1.påskedag gudstjeneste
25/04: Høymesse 3.søndag etter påske

MAI:

09/05: Samtalegudstjeneste med konfirmantene
13/05: Kveldsbønn Kristi himmelfartsdag
17/05: 17:mai gudstjeneste
23/05: Konfirmasjon 1.pinsedag
(24/05: 2.pinsedag gudstjeneste i Bodin kirke)

JUNI:

13/06: Høymesse 3.søndag etter pinse
23/06: Kveldsbønn St.Hans aften / Jonsok
27/06: Gudstjeneste på Skomvær i anledning Lundefestivalen

JULI:

11/07: Høymesse 7.søndag etter pinse
25/07: Høymesse 9.søndag etter pinse med feiring av 50-års konfirmanter
29/07: Kveldsbønn Olsok

Gudstjenesteliste for Væroy menighet april-juli 2010

APRIL:

04.04 kl. 11.00 : Nykirka.
Påskedagsgudstjeneste.
25.04 kl. 11.00 : Nykirka

MAI:

09.05 kl. 11.00 : Nykirka
17.05 : Nykirka. Nasjonaldagen.
21.05 kl. 19.00 : Gammelkirka.
Samtalegudstjeneste.

23.05 kl. 11.00 : Nykirka.
Konfirmasjonsgudstjeneste.

JUNI:

13.06 kl. 11.00 : Nykirka.

JULI:

11.07 kl. 11.00 : Nykirka.
50års-konfirmanttreff.

Nytt Menighetsråd på Røst

Valget av nytt Menighetsråd på Røst fikk følgende utfall:

Medlemmer.:

Oddfrid Mikalsen, leder
Torill Jørgensen, nestleder
Frode Hansen
Tordis Gundersen
Arne Hansen
Steinar Greger

Varamedlemmer.:

Henny Jakobsen
Gørill Ekrem
Britt Buschmann

Se og hør og les

Vi anbefaler deg å gå inn på Kirkebladets hjemmeside www.kirkeblad.no. Her vil du finne hurtiglinker til film, bilder, lydopptak og artikkelstoff. Det beste er at alt dette er helt gratis. Hver måned med unntak av april og juli legger vi ut nye hurtiglinker.

Takk

Menighetsrådet på Værøy vil med dette takke alle ansatte og frivillige for den jobben de har gjort i året som er gått. Vi håper på et like godt samarbeide i 2010.

Værøy menighetsråd

Takk

Vi takker alle som kom fra Røst, Værøy, Bodø, Saltstraumen, Fauske, Sulitjelma til Bror sin begravelse. Takk for blomster, telefoner og ellers alle som støttet oss i en vanskelig og tung tid. En takk til June som hjalp meg på en stille og rolig måte den dagen Bror døde, og i dagene etterpå. Tusen takk, June. Takk til dere alle.

Aud med familie og Evy.

Takk

Vi takker for all vennlig deltakelse i forbindelse med vår kjære John's bortgang.

Hilsen

*Oddny, Jens Martin
og Cathrine med familie*

Takk

Vi ønsker dere alle et godt nytt år og takker for gaver, besøk og til alle som har bidratt med sang, hjelp og underholdning i året som er gått. Vi håper på mye besøk i det nye året. Det betyr mye for oss alle at du kommer innom en tur!

*Hilsen fra beboere og personal på
Omsorgssenteret, Værøy*

I forrige Kirkeblad hadde dessverre et navn falt ut av denne takke-hilsenen. Dette beklager vi og tar inn riktig hilsen nå.

Takk

Vi takker alle som var med ved Åsmunds død og begravelse.

Takk for blomster, telefoner og ellers alle som støttet.

En spesiell takk til Elaine.

Aud, Åse og Bror

Takk

Tusen takk for alle overraskelser på min 70 års dag.

Takk for alle meldinger, alle hyggelige telefonsamtaler og alle gaver. Jeg vil også takke Unni, Gunnar, Merethe, Anne Grethe, Vanja og Anne Marie for god hjelp.

Tusen takk!

*Hjertelig hilsen
Unn O. Buschmann*

Takk

Takk for vennlig deltakelse ved vår bror Edvart Eriksen`s bortgang, og for alle blomster til hans bære.

Hilsen familien.

Takk

Hjertelig takk for all vennlig deltakelse ved vår kjære mamma Johanne Pauline (Tutti) Jensen Meislers bortgang.

*Anne, Jan, Ketil,
Per Einar og Svein m/familier*

Takk

Hjertelig takk for oppmerksomheten til min 80 års dag.

Hilsen fra Nikoline på Røst

Takk

Hjertelig takk for oppmerksomheten på min 70 års-dag.

Hilsen Helene Torstensen

Takk

Tusen takk for all varm omtanke, hjelp og støtte i anledning Per Arne Olsens bortgang og begravelse.

*Ingvild, Ove-Martin,
Marianne og Merete*

MINNEORD

Kjære Åsmund

Jeg har ikke skrevet minneord til deg, da du mente at ros og pene ord skulle vi gi hverandre mens vi levde. Jeg prøver å gi deg noen ord likevel.

Du var en god og kjær ektemann, en snill pappa for våre to barn, Åse og Bror. Du var også en kjær bestefar, du opplevde også å bli oldefar. Familien din gikk fremfor alt annet, derfor var du et hjemmets menneske. Du var en mann som ikke sa for mye.

I dag er jeg glad for at du ikke levde og at du ble spart for mye da vår sønn, Bror, døde. Det tror jeg ikke du hadde klart. Jeg har savnet deg mye, Åsmund, men vet at du har det godt og at vi skal møtes igjen.

Takk for at jeg fikk være din kone i 54 år. "Ingen kjenner dagen før solen går ned." En kjærlig hilsen til deg.

Fra Aud med familie

Kjære Bror

Dette blir det tyngste jeg noen gang har skrevet i mitt liv, for jeg kan enda ikke forstå at du er gått bort.

Vi visste at du var syk, selv om du prøvde å skjule det for oss. Vi visste at du la en tablett under tunga når smertene ble for sterke, men hvem forbereder seg på døden.

Du sa til meg om formiddagen.:

"Jeg stikker bare bort dit en tur, er tilbake om ti minutter. Du må ikke røre vann-dunkene for jeg skal hente vannet til deg. Så må du huske at e elska deg."

Det ble de siste ordene jeg hørte fra deg. Latteren din sitter fast i mine ører.

Du var en snill gutt hjemme og det var du også i voksenalder.

Du ringte og sa: "Har dokker det bra, vi snakkes seinar, men husk at e elska dokker."

Da din far døde fortsatte du å ringe meg.:

"Mamma, har du det bra, vi snakkes seinar. Du vet e elska deg."

Bror, ordet elska skal jeg minnes resten av mitt liv.

Det var tungt å miste deg. Jeg går liksom ved siden av meg selv.

Er glad vi har så mange gode minner etter deg og vi vet du har det godt.

Nå har vi mistet to av våre kjære på seks måneder. Håper vår Herre Jesus gir oss en pause nå.

Jeg skriver til deg som jeg skrev til din far.

Vi skal jo møtes igjen og da skal vi flire og le enda mer.

På gjensyn!

*Aldri mer telefon fra deg å få
Aldri mer skøy og latter
Sorgen, smerten og
savnet blir tungt å bære,
men du skal for alltid i hjertene våre
være.*

*Ditt gode humør i hjertet vi gjemmer
Vi savner deg alle, du var oss så kjær
Ditt minne vil alltid stå oss nær
Så lite vi vet når dagen rinner
om neste dag, men solen skinner
Det ble din siste og du fikk kveld
Vi fikk ei tid til å ta farvel.*

Vi lyser fred over ditt gode minne.
En kjærlig hilsen til deg, Bror

*Fra mamma,
Jørunn, Linn, Carina,
Nicholas, og Lucas
Ase og Evy.*

KIRKEBLADET FOR VÆRØY OG RØST

REDAKTØRER:

Dag Sørli
8063 Værøy

Tel: 760 95 227
Fax: 760 95 249

e-mail adresse:
redaksjon@kirkeblad.no

Tove Andreassen
8064 Røst
e-mail adresse:
heltono@yahoo.no

Trykk:
NR 1 Arktrykk A/S
Mysen

Bankgiro: 4509 23 32350

Adresse

Om du flytter og fortsatt vil ha Kirkebladet tilsendt, er det viktig at du sender din nye adresse til redaksjonen. Vi oppdaterer adresselistene i forkant av hver utsendelse.

Kan du hjelpe oss?

Vi har tidligere etterlyst konfirmasjonsbilder fra Værøy. Mye er kommet på plass, men vi mangler bilder fra perioden 1987 – 2003 med unntak av 1991. Kan du hjelpe oss?

